

Το ΣΙΣΤΡΟ

Συγγραφέας: Τερέζα Ντέλο Μονακό

«Ακούς το θρόισμα των μπαμπού καλάμων;» λέει ο Χαλίντ, ένα 9χρονο αγόρι.

«Αλλά δεν είναι τα μπαμπού καλάμια... είναι το Σεσέσε μου, το Σιστρούμ μου. Κοίτα!» λέει ο Ομάρ, επίσης 9 ετών.

Πλησιάζει τον φίλο του, κρατώντας ένα παράξενο όργανο φτιαγμένο με μια κάθετη μεταλλική ράβδο και τρεις οριζόντιες. Το χτυπάει, κάνοντάς το να αντηχεί δυνατά. Αυτή, αυτή, αυτή, αυτή...

Στη συνέχεια, ψιθυρίζοντας στο αυτί του Χαλίντ, λέει: «Θέλεις να μάθεις κάτι φανταστικό; Άκου... Αν μια ομάδα παιδιών παίξει το καθένα το δικό του σεστρούμ, όλα μαζί, εμφανίζεται η θεά Άθωρ, η θεά της χαράς, της ομορφιάς, της μουσικής, του χορού, της αγάπης, γλυκιά σαν μητέρα...»

«Τότε πρέπει να καλέσουμε όλους τους φίλους μας, να πάρουμε τα σεστρούμ και... θα το κάνουμε!»

Μετά από μια εβδομάδα, ο Ομάρ και ο Χαλίντ, με μια ομάδα παιδιών, συγκεντρώνονται σε ένα φοινικόδασος, στέκονται σε κύκλο και παίζουν μαζί τα σεστρούμ.

Η ατμόσφαιρα γεμίζει με κουδουνίσματα, ήχους που θυμίζουν χρυσό φως.

Και τότε μια υπέροχη μελωδία γεμίζει τον αέρα, και κανείς δεν ξέρει από πού προέρχεται. Φαίνεται να έρχεται από όλες τις κατευθύνσεις ταυτόχρονα, και ένα άρωμα παραδεισένιων λουλουδιών τυλίγει τα παιδιά.

Δεν βλέπουν την Άθωρ, αλλά η θεά τους κοιτάζει και χαμογελάει.